

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Ministerstva dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábr. Ludvíka Svobody 12, zastoupeného JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem v Praze 5, Kořenského 15/1107, za účasti **1) Občanské sdružení S.**, **2) L. V.**, zastoupené JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem v Plzni, Modřínová 2, a osoby zúčastněné na řízení **L. B.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 8 Ca 183/2003 – 51,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Stěžovatel **j e p o v i n e n** uhradit účastnici řízení, paní L. V., bytem v Plzni, Kaštanová 9, odměnu za zastupování advokátem ve výši 1075 Kč, k rukám JUDr. Ivany Čadkové, advokátky se sídlem v Plzni, Modřínová 2, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 25. 1. 2005, doplněnou podáním, jež bylo městskému soudu doručeno dne 22. 3. 2005, se Ministerstvo dopravy (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým soud zrušil jím vydané rozhodnutí ze dne 30. 5. 2003, č. j. 25/2003-O130-SPR/2, a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání účastníků stavebního řízení, Občanské sdružení S.

(dále také „Občanské sdružení“ nebo jen „Sdružení“), J. a L. B., L. V., a bylo potvrzeno rozhodnutí Drážního úřadu (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 11. 2002, č. j. 30-1501/02-DÚ/Bd, jímž bylo vydáno stavební povolení pro část stavby „S. S. – lanová a letní bobová dráha“ v rozsahu stavby vlastní lanové dráhy, a její horní a dolní stanice včetně technického zázemí.

Městský soud spojil žalobu Občanského sdružení a žalobu L. V. ke společnému projednání a po provedeném přezkoumání posoudil obě žaloby jako důvodné. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a řízení před správním orgánem prvního stupně bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí, a stěžovatel jako odvolací orgán tuto vadu nezhojil, proto je v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a c) ve spojení s odst. 3 téhož ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti jím uváděné důvody nepodřadil jednotlivým zákonným kasačním důvodům ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s., Nejvyšší správní soud však z textu podání dovodil námitku nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V této souvislosti soud uvádí, že tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení. Pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel sám podřadil kasační důvody k jednotlivým zákonným ustanovením nepřesně nebo je vůbec nepodřadil.

Především stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že v napadeném rozhodnutí správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Účastníci řízení několikrát využili svého práva nahlížet do spisů a pořizovat si z nich výpisy, a Drážní úřad jim vždy poskytl požadované dokumenty. Zahájení stavebního řízení bylo řádně oznámeno veřejnou vyhláškou, o upuštění od místního šetření a ústního jednání podle § 61 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), účastníky řízení informoval a náležitě je poučil o 15 denní lhůtě k podání připomínek a námitek. Zároveň jim sdělil, kde mohou do podkladů k rozhodnutí nahlédnout. Ode dne 6. 8. 2002, kdy skončila lhůta pro podání námitek, bylo do spisu vloženo pouze vyjádření Sdružení pro ž. p. z. p. v České republice k projektové dokumentaci ze dne 14. 8. 2002, stanovisko společnosti M. ze dne 1. 10. 2002 a rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy ze dne 16. 9. 2002. Zástupci Občanského sdružení S. naposledy nahlíželi do spisu dne 4. 12. 2002 a měli tedy možnost se s obsahem spisu a veškerými podklady pro rozhodnutí seznámit. Podle názoru stěžovatele je mimo jakoukoli pochybnost, že žádná ze shora citovaných listin založených do správního spisu po uplynutí lhůty pro podání námitek nemohla mít vliv na konečné rozhodnutí Drážního úřadu, resp. případné doplnění stanoviska účastníků řízení ovlivněné takto nově zjištěnými skutečnostmi nemohlo mít vliv na konečnou podobu rozhodnutí. Pokud by tomu tak mělo být, účastníci řízení by své argumenty jistě uplatnili v řízení před správním orgánem ve druhém stupni v době, kdy jim již obsah zmíněných listin byl znám. Takové námitky nebyly uplatněny ani ve fázi řízení před správním soudem, proto jde podle přesvědčení stěžovatele o námitky čistě formální, jejichž účelem jsou průtahy řízení, a tento důvod pro zrušení rozhodnutí ze strany soudu není opodstatněný.

Druhým důvodem, pro který soud zrušil rozhodnutí správního orgánu, byl ten, že stěžovatel se nezabýval samou podstatou odvolacího řízení, tedy rozdílem mezi kapacitou

lanovky, jak byla projednána v územním řízení, a kapacitou navrhovanou v žádosti o vydání stavebního povolení. Podle závěru soudu není zřejmé, jak se stěžovatel s odvolací námitkou vypořádal, zda byla kapacita skutečně rozdílná, a pokud ano, jak tuto skutečnost správní orgán hodnotil. K tomu stěžovatel uvádí, že lanová dráha se čtyřmístnými sedačkami byla vybrána ve výběrovém řízení, protože splňovala podmínky požadované pro přepravu osob se sníženou schopností pohybu a orientace. Kapacitu lanové dráhy nelze zaměňovat s počtem návštěvníků, který je vždy výrazně nižší oproti schopnosti tohoto zařízení přepravovat osoby. Na lanovou dráhu mohou nastupovat pouze dva pěší cestující a proto její skutečná kapacita bude oproti teoretické hodnotě méně než poloviční. Tento závěr z rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývá a nelze přisvědčit tvrzení soudu, že se stěžovatel jako rozhodující orgán s odvolací námitkou dostatečně nevypořádal. Z textu je jasné patrné, že ke zvýšení kapacity dopravního zařízení nedošlo, a proto je i tento soudem uvedený důvod pro zrušení rozhodnutí neopodstatněný.

Občanské sdružení S. ve svém vyjádření ke kasační stížnosti doručeném elektronické podatelně Městského soudu v Praze dne 6. 5. 2005 a doplněném písemným podáním shodného znění dne 9. 5. 2005 uvádí, že stěžovatel v podané kasační stížnosti zkresluje průběh prvostupňového i odvolacího řízení s poukazem na to, že ačkoli průběh řízení v obou stupních lze zjistit ze správního spisu, považuje za vhodné jej zrekapitulovat. Dne 13. 7. 2002 uplynula lhůta pro podání námitek účastníků (na tomto místě Občanské sdružení připomíná zásadu koncentrace řízení), dne 19. 7. 2002 správní orgán 1. stupně řízení přerušil a vyzval stavebníka k doplnění podkladů rozhodnutí a dne 15. 11. 2002 pak vydal rozhodnutí pod č. j. 30-1501/02-DÚ/Bd. Dne 4. 12. 2002 nahlížel zástupce Občanského sdružení do správního spisu. Je zřejmé, že nahlížení do správního spisu po vydání rozhodnutí ve věci může jen stěží přispět k naplnění zákonného práva účastníka seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Občanské sdružení trvá na svém stanovisku, které vyjádřilo už v žalobě, a to, že většina účastníků řízení se dozvěděla o doplnění spisu až ze samotného rozhodnutí. I v případě, že by se některý z účastníků o nových podkladech dozvěděl, nemohl by k jeho případnému vyjádření Drážní úřad přihlídnout s ohledem na lhůtu stanovenou v oznámení o zahájení řízení ze dne 28. 6. 2002 a s ohledem na koncentrační zásadu, kterou je stavební řízení ovládáno (odkaz na ustanovení § 61 odst. 3 stavebního zákona).

Občanské sdružení striktně odmítá v kasační stížnosti uváděné tvrzení stěžovatele, že po uplynutí lhůty k podání námitek byl správní spis doplněn toliko třemi shora blíže specifikovanými listinami (vyjádřením Sdružení pro ž. p. z. p. v České republice, stanoviskem společnosti M. a rozhodnutím Okresního úřadu Klatovy). Podle zjištění Občanského sdružení byly po lhůtě pro podání námitek do spisu doplněny ještě minimálně následující podklady: hluková studie, vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje k posouzení vlivů předmětné stavby na životní prostředí a vyjádření obecního stavebního úřadu k souladu dokumentace k žádosti o stavební povolení s územním rozhodnutím. Dále Sdružení upozorňuje na to, že stěžovatel opomíjí otázku, zda a jakým způsobem byl spis doplňován druhostupňovým orgánem. K stěžovatelovu argumentu, že zástupce Sdružení nahlížel do doplněného spisu dne 4. 12. 2002, lze uvést, že tento argument, jakkoli lichý vzhledem k tomu, že nahlíženo bylo až po vydání napadeného rozhodnutí, již nelze použít ve vztahu k ostatním účastníkům řízení, tedy paní L. V. a manželům B. Tuto skutečnost žalovaný v kasační stížnosti „šetrně“ opomenul. Pozoruhodné je také tvrzení stěžovatele, že případná realizace práva účastníků řízení vyjádřit se k doplněným podkladům rozhodnutí a navrhnout jejich případné další doplnění „nemohla mít vliv na konečné rozhodnutí Drážního úřadu“. Zamýšlel-li stěžovatel svým výrokem upozornit na skutečnost, že jakákoliv, byť i závažná námitka účastníka řízení týkající se doplněných podkladů, by souhlasné rozhodnutí ve věci nemohla změnit, potvrzuje

tak nepřímou domněnku, že správní řízení mělo charakter toliko formálního procesu s předem daným výsledkem. Matoucí je také tvrzení, že Sdružení neuplatnilo své námitky k obsahu doplněných listin poté, co mělo možnost se s nimi seznámit. Tyto námitky totiž tvoří podstatnou část odvolání i správní žaloby. Stěžovatel podle zjištění Občanského sdružení ve své rozhodovací praxi v minulosti opakovaně aplikoval svůj názor, který explicitně vyjádřil ve své kasační stížnosti, a tedy že doplňování spisu po lhůtě k podání námitek, bez ohledu na zásadu koncentrace řízení, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Občanské sdružení má za to, že stěžovatel musí znát judikaturu správních soudů k předmětné otázce (odkaz na SJS 217/1998, 308/1998, 303/2004, Sbírka rozhodnutí ve věcech správních č. 15/1993 či Výběr soudních rozhodnutí ve věcech správních č. 56/1994 a č. 112/1996), a podanou kasační stížnost proto vnímá jako pokus uvedenou (veskrze konstantní) judikaturu prolomit. Došlo-li v řízení před orgánem 1. stupně k závažnému porušení procesních práv účastníků řízení a odvolací orgán nezákonný postup prvostupňového orgánu označil za bezvadný a odvolání zamítl, pak tato skutečnost nejen mohla mít, ale nutně měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci pro rozpor s ustanovením § 59 odst. 2 stavebního zákona. Jakýkoli jiný výklad by vedl k legalizaci protiprávního postupu správních orgánů.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhuje Občanské sdružení Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost zamítnout.

Paní L. V. ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že souhlasí s rozsudkem městského soudu včetně jeho odůvodnění. Stěžovatel se jejími námitkami, jimiž upozorňovala na rozdíl mezi projektovou dokumentací předloženou v územním a stavebním řízení, a které v řízení před soudem uplatňovala, zabýval jen okrajově. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze vyjádřil ohledně této otázky svůj nesouhlas s argumentací soudu. Námitky k nesouladu dokumentace ke stavebnímu povolení a dokumentace schválené v územním řízení, vznesené již v odvolání, a posléze i v žalobě, vedou k úvaze o správnosti a zákonnosti podkladů pro rozhodnutí, a to konkrétně souhlasu obecného stavebního úřadu podle § 120 odst. 2 stavebního zákona. Ze spisu předloženého Městskému soudu v Praze vyplývá, že obecný stavební úřad neměl jednoznačný názor na soulad projektové dokumentace s platným územním rozhodnutím, když po vydání souhlasu 15. 7. 2002 tento souhlas zrušil a požadoval vydání nového územního rozhodnutí, aby následně 22. 7. 2002 po jednání s investorem tento požadavek opět odvolal. V této souvislosti poukazuje opět na rozsudky Nejvyššího správního soudu (ze dne 29. 8. 2003, č. j. 2 A 1114/2002-OL-23, a ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47).

V řízení o odvolání proti rozhodnutí Drážního úřadu stěžovatel vůbec nereagoval na její námitku, že jí prvostupňový orgán svým postupem znemožnil vyjádřit se k doplněným podkladům napadeného rozhodnutí, a tím, že neodstranil vadu spočívající v porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, porušil ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu. Stěžovatel jako odvolací orgán neučinil žádné kroky vedoucí k nápravě, ani se s touto konkrétní námitkou v odůvodnění svého rozhodnutí řádně nevypořádal. Rozsudek Městského soudu v Praze zcela koresponduje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, kde se uvádí, že: „*Smyslem § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.*“ Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno. Z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno. Dále poukazuje na to, že z její strany se nejedná pouze o formální námitku, protože bez výzvy správního orgánu do spisu nenahlížela, ani si z něj nepořizovala výpisy. Argumentace

stěžovatele se tak vztahuje pouze k jednání druhého účastníka řízení. Závěrem konstatuje, že obsah kasační stížnosti je v zásadě jen polemikou s názory Městského soudu v Praze, aniž by byly specifikovány důvody ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s. Proto navrhuje, aby kasační stížnost proti výše specifikovanému rozsudku Městského soudu v Praze byla zamítnuta.

L. B. se jako osoba zúčastněná na řízení k obsahu kasační stížnosti taktéž vyjádřila, a to v tom smyslu, že s rozsudkem městského soudu souhlasí a v plném rozsahu odmítá argumentaci stěžovatele v jeho kasační stížnosti. Podle jejího názoru byla procesní práva účastníků řízení v předmětné věci skutečně porušena. Do spisu coby účastník řízení skutečně před vydáním rozhodnutí nahlížela, ale stěžovatel se nezmiňuje o tom, že poté byl spis ještě doplňován, a to dosti masivně, zejména druhoinstančním správním orgánem, který navíc nevyrozuměl účastníky, že shromažďování podkladů bylo skončeno a nestanovil jim lhůtu pro seznámení s takto doplněným spisem a k eventuálním dalším návrhům. Ze spisu vyplývá, že pochybnosti o správnosti postupu správního orgánu měl i obecný stavební úřad, který nejprve vydal souhlas podle § 120 odst. 2 stavebního zákona, pak ho zrušil pro nesoulad ve stavebních dokumentacích předkládaných dotčeným úřadům a požadoval vydání nového územního rozhodnutí. Po jednání s investorem však svůj požadavek vzal zpět. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, navrhuje, aby kasační stížnost stěžovatele byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze je zřejmé, že soud po spojení žalob Občanského sdružení S. a paní L. V. ke společnému projednání přezkoumal napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů uplatněných oběma výše jmenovanými účastníky řízení a po prostudování předloženého správního spisu a nařízeném jednání přisvědčil především dvěma žalobním námitkám. Tato úvaha městského soudu představovala tzv. „*ratio decidendi*“, tj. vedla ve svém důsledku ke zrušení napadeného rozhodnutí. Soud jednak přisvědčil žalobní námitce, že je právem účastníků stavebního řízení seznámit se s celým obsahem správního spisu, tzn. se všemi skutečnostmi a podklady pro rozhodování správního orgánu a že výkon tohoto práva byl jak Občanskému sdružení, tak i paní L. V., v řízení před orgánem prvního stupně znemožněn, neboť Drážní úřad ve věci rozhodl, aniž by jim sdělil, že správní spis byl na základě jeho výzvy doplněn o další podkladové materiály. Daly se totiž předpokládat další návrhy účastníků řízení i jejich vyjádření k podkladům obsaženým ve spise. Tito účastníci si nepochybně nemohli sami učinit úsudek o skončení shromažďování podkladů a nelze tak učinit závěr, že rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel proto podle názoru soudu pochybil, když odvolání účastníků řízení v tomto směru nevyhověl, neboť popsaná procesní vada je způsobilá vyvolat nezákonnost vydaného rozhodnutí. V případě Občanského sdružení S. tak byla navíc ze stavebního řízení vyloučena účast občanů na ochraně přírody, která je podstatou žalobní legitimace každého občanského sdružení zabývajícího se ochranou životního prostředí, zvláště s ohledem na skutečnost, že takové sdružení samo není nositelem práv a povinností vyplývajících z hmotného práva a právě uplatňováním procesních práv plní své poslání. Soud pak přisvědčil i žalobní námitce, že stěžovatel se v odvolání nezabýval podstatou odvolacího řízení, která spočívala v rozdílu v kapacitě lanovky tak, jak byla projednána v územním řízení, a kapacitou navrhovanou

v žádosti o vydání stavebního povolení. Soud konstatoval, že stěžovatel se ve svém rozhodnutí nevypořádal s tím, zda kapacita lanovky byla skutečně rozdílná, a pokud byla, jaké stanovisko k této skutečnosti zaujal.

Soud se tzv. „*obiter dictum*“ stručně vyjádřil i k dalším žalobním bodům, které však již důvodnými neshledal.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, v níž stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje s názorem městského soudu, že se stěžovatel jako odvolací orgán nezabýval podstatou odvolacího tvrzení, neboť na základě tohoto názoru soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost je totiž vadou tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat přednostně i z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.).

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění napadeného rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí, a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, na www.nssoud.cz).

V dané věci byl spornou otázkou ze strany paní L. V. tvrzený nesoulad projektové dokumentace schválené v územním řízení a dokumentace předložené stavebníkem v žádosti o vydání stavebního povolení a tento nesoulad se měl týkat rozdílu v kapacitě lanovky. Jmenovaná účastnice řízení opakovaně tvrdila, že v územním řízení byla původně schválena dvousedáčková lanovka, zatímco ve stavebním řízení byla předložena dokumentace ke stavbě lanovky čtyřsedačkové. Po přezkoumání napadeného správního rozhodnutí dal Nejvyšší správní soud za pravdu Městskému soudu v Praze a námitku stěžovatele uvedenou v kasační stížnosti shledal zcela lichou. Stěžovatel se totiž v napadeném rozhodnutí s výše uvedenou námitkou paní V. prakticky vůbec nevypořádal. Konstatování stěžovatele v napadeném rozhodnutí, že (cit.): „*lanová dráha se čtyřmístnými sedačkami s pevným uchycením byla vybrána ve výběrovém řízení, neboť splňovala podmínky požadované pro přepravu osob se sníženou schopností pohybu a orientace, že kapacitu lanové dráhy nelze zaměňovat s počtem návštěvníků, který je vždy výrazně nižší, než schopnost dopravního zařízení přepravovat osoby, a že na tuto lanovou dráhu mohou nastupovat pouze dva pěší cestující, a proto její skutečná kapacita oproti teoretické hodnotě, bude méně než poloviční*“, nelze chápat jako nic jiného, než pouhé tvrzení, ze kterého není zřejmé, z jakých podkladů a úvah správní orgán vycházel. Všechny relevantní okolnosti, které k takovému tvrzení správní orgán vedly, musí být v dostatečné míře promítnuty do odůvodnění správního rozhodnutí. Z něj pak musí pro účastníky transparentně vyplývat, jak se správní orgán s každou námitkou účastníků řízení vypořádal, jaké úvahy ho k jeho závěrům vedly a z jakých podkladů přitom vycházel. Odůvodnění rozhodnutí proto musí být zcela jasně formulováno a všechny podstatné úvahy správního orgánu v něm musí být přesvědčivě a explicitně vyjádřeny, nikoli jen konkludentně

naznačeny. Z tohoto pohledu výše citované konstatování stěžovatele, které v napadeném rozhodnutí působí jako konstatování vytržené z kontextu, nemůže obstát.

Z odůvodnění rozhodnutí v tomto případě není zřejmé, v jaké podobě byla schválena projektová dokumentace v územním řízení, z jakých podkladů správní orgán vycházel v následném řízení o vydání stavebního povolení, zda se tyto podklady skutečně liší, či nikoli, a pokud ano, tak v čem konkrétně. Z napadeného rozhodnutí taktéž nelze vyvodit, z čeho stěžovatel usoudil, že na čtyřmístnou sedačkovou lanovku budou nastupovat pouze dva pěší cestující a proč tedy byla ve výběrovém řízení vybrána lanovka čtyřsedačková, bude-li, dle tvrzení stěžovatele, její skutečná kapacita méně než poloviční. Z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec patrné, že ke zvýšení kapacity dopravního zařízení nedošlo.

Popsaná vada řízení, kterou městský soud shledal vadou tak závažnou, že způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, je natolik zjevná, že o splnění podmínek ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) ve spojení s odst. 3 téhož ustanovení s. ř. s., které byly důvodem, jenž Městský soud v Praze vedl ke zrušení napadeného rozhodnutí, nemá Nejvyšší správní soud pochyb.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační námitku stěžovatele směřující proti postupu městského soudu jako nepřipadnou odmítl.

Pokud jde o druhou kasační námitku, je nutno připomenout, že sám stěžovatel porušení procesních práv účastníků řízení připustil a pouze oponoval názoru soudu, zda tuto vadu řízení lze považovat za způsobitou vyvolat nezákonnost rozhodnutí. S tvrzením stěžovatele, že žádná z listin založených do správního spisu po uplynutí lhůty pro podání námitek účastníků řízení nemohla mít vliv na konečné rozhodnutí Drážního úřadu, nelze souhlasit. Z hlediska posouzení zákonnosti postupu správního orgánu je zcela irrelevantní, o jaké konkrétní podklady byl v daném případě správní spis po uplynutí výše zmíněné lhůty doplněn, případně kolik jich ve skutečnosti bylo (protože zde se tvrzení stěžovatele a účastníků řízení rozcházejí), rozhodující je pouze skutečnost, že se tak stalo. Nejvyšší správní soud tuto námitku proto musí odmítnout a přisvědčit argumentům Občanského sdružení a paní L. V., že účastníci řízení byli postupem správního orgánu zkráceni na svých procesních právech, a to flagrantním způsobem. Opačný výklad by byl v rozporu se zásadami správního řízení a s konstantní judikaturou správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, na který mimo jiné odkazuje ve svém vyjádření i paní V.).

S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovateli, který ve věci neměl úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo, a Občanské sdružení S. jako účastník řízení ani paní L. B. jako osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení neuplatnili. Účastnice řízení paní L. V. požadovala náhradu nákladů řízení spočívající v úhradě dvou úkonů právní služby za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti. Výše jmenované účastnici řízení soud přiznal náklady řízení spočívající v odměně za jeden úkon právní služby v částce 1000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do 31. 8. 2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 1075 Kč, neboť byl-li

účastník řízení zastoupen ve věci stejným advokátem již v řízení vedeném městským soudem, s věcí byl již seznámen a vyjádření v řízení o kasační stížnosti se významně neliší od námitek žalobních, pak zdejší soud neshledal důvod k přiznání odměny advokáta za převzetí věci v řízení o kasační stížnosti (srov. obdobně i rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 1998, č. j. 35 Ca 75/98 - 18). Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupkyně účastnice řízení JUDr. Ivany Čadkové, advokátky se sídlem v Plzni, Modřínová 2, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu